Cum vede Dumnezeu „urâciunea” de la Minneapolis?

Miercuri, 23 septembrie 2009

Gili Cârstea

Nu cred că există cercetător al istoriei noastre denominaționale care să nu se fi aplecat asupra momentului 1888. De la simpli amatori până la savanți cu renume, toți ne simțim atrași de episodul Minneapolis 1888, și nu cred că există un eveniment al istoriei noastre care să stârnească interes și să producă stări conflictuale mai mult decât faimoasa sesiune.

De asemenea, nu cred că există eveniment care să producă o fragmentare mai serioasă decât acesta. Poporul nostru nu mai știe unde să asculte și pe cine să creadă.

Istoricii contemporani insistă că solia este cunoscută, că a fost primită și că nu poate fi vorba de nicio lepădare a soliei lui Dumnezeu în 1888.

De cealaltă parte, cel mai credibil martor ocular pretinde că solia a fost respinsă, că lumina care urmează să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost împiedicată să ajungă la popor, și că Hristos ar fi fost răstignit din nou, dacă apărea în persoană la acea sesiune.

Între aceste două poziții majore există o largă diversitate de păreri, impresii, concluzii și luări de poziție.

Unde este adevărul? Pe cine ar trebui să creadă poporul?

Dacă am avea cumva posibilitatea să întrebăm un înger, un mesager ceresc, cum este văzută sesiunea de la Minneapolis în cer, am fi dispuși să luăm în serios declarația lui? Nu ar fi interesant să cunoaștem părerea lui Dumnezeu despre Minneapolis? Cum se vede din cer episodul 1888?

Constatând lipsa de percepție spirituală a fraților ei, sora White scria, la scurt timp după Minneapolis:

„Când veți fi luminați de Duhul Sfânt, veți vedea toată urâciunea de la Minneapolis așa cum este ea, așa cum o vede Dumnezeu… Ați avut toate dovezile de care era nevoie că Domnul lucra prin frații Waggoner

și Jones; dar nu ați vrut să primiți lumina; … nu ați vrut să mărturisiți că ați procedat greșit, că acești bărbați au o solie de la Dumnezeu, iar voi ați tratat cu nepăsare și solia, și solii" (The EGW 1888 Materials, 1066).

Prin urmare, „urâciunea" de la Minneapolis poate fi văzută „așa cum este ea," și mai ales „așa cum o vede Dumnezeu."

Cum o vede Dumnezeu? Este important de știut? Merită aflat? Sau suntem mulțumiți cu ceea ce spun istoricii despre ea? Cum aflăm perspectiva lui Dumnezeu?

Acest lucru, spune ea, nu se poate ști decât dacă suntem luminați de Duhul lui Dumnezeu. Și continuă, în aceeași scrisoare:

„Niciodată nu am mai văzut în mijlocul poporului nostru o asemenea mulțumire de sine și indispoziție de a accepta și recunoaște lumina, așa cum s-a întâmplat la Minneapolis" (idem, 1067).

Ellen White nu și-a dat seama, la început, de amploarea și gravitatea acelei „urâciuni" de la Minneapolis, în respingerea luminii celui de-al treilea înger, și era hotărâtă să părăsească sesiunea. Dar s-a întâmplat ceva ieșit din comun. Un înger al Domnului a intervenit, împiedicând-o să plece. Cuvintele îngerului ne ajută să înțelegem ce se petrecea la acea teribilă sesiune a CG, și cum vedea Dumnezeu „urâciunea de la Minneaplois." Ascultați:

„Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: 'Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, Eu voi lua sfeșnicul de la locul lui" (idem, 1067).

Cum vede Dumnezeu „urâciunea" de la Minneapolis"? Poporul Său a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram. Biserica și-a ales alt conducător și se întoarce spre Egipt.

Dar nu recunoaște. Și nu se pocăiește. Nicio administrație a bisericii, în toți acești 120 de ani, nu a recunoscut că a avut loc un incident de o asemenea gravitate. Poziția oficială nici măcar nu

amintește evaluarea cerului, că „poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram.” Resping estimarea îngerului, că „Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata.” Prin urmare, nu se pot pocăi.

Care va fi urmarea acestei revolte prelungite? „Voi lua sfeșnicul de la locul lui.”

Aceasta este perspectiva sumbră care ne hăituiește de peste un secol.

Cât va mai trebui să aștepte Dumnezeu? Cât timp va mai îndrăzni acest popor să respingă evaluarea cerească a episodului 1888? Ce ar mai trebui să facă Dumnezeu ca să ne ajute să vedem „urâciunea” de la Minneapolis „așa cum este ea” și „așa cum o vede Dumnezeu”?